

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม

The Cooperative Learning Management to Develop Basic Thai Singing Skill for High School
Students at Selaphum Pittayakom School

พนิดา อ่อนดี^{1*} และพิภัสร์ สอยไย²

Panida Ondee^{1*} and Phiphat Sornyai²

¹นิสิต ปริญญาโท สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

²อาจารย์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹Master Student of Music Mahasarakham University

²Lecturer from the College of Music Mahasarakham University

*Corresponding Author Email: panidan99@gmail.com

Received: 17 June 2023

Revised: 10 July 2023

Accepted: 13 July 2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเปรียบเทียบทักษะการขับร้องเพลงไทยของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม และ 4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม เป็นเป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการเรียนรู้ แบบประเมินผลและแบบวัดความสัมฤทธิ์ผลที่ แบบสอบถาม โดยมีกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชมรมดนตรีไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ใช้การสุ่มแบบเจาะจง ได้จำนวน 15 คน แล้วจึงนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติทดสอบการด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบเสริมทักษะตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบ ร่วมมือมี ประสิทธิภาพเท่ากับ 81.11/80.89 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นสูงมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีทักษะการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นสูงมากขึ้นหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก ($r=.852$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยรวมในระดับมาก ($\bar{x}=4.18$)

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ, ทักษะปฏิบัติ, การขับร้องเพลงไทย

Abstract

This research consists purposes were 1. to study efficiency of activities organized for learning and developing skills for singing Thai songs at basic level collectively 2. to study differences between learning outcomes of students before and after they have learned and developed Thai song singing skills for at basic level collectively and to study differences between students' practical skills for singing Thai songs at basic level collectively 3. to study relationships between affective domain behaviors of students before and efficiency of activities organized for learning and developing skills for singing Thai songs at basic level collectively and 4. to study students' satisfaction with the learning and skill development for singing Thai songs at basic level collectively. The research used Quasi Experimental Research technique of which the research instrument consisted of evaluation and assessment forms and questionnaire The target were 15 students from grade 11 from Thai music club in their second semester of the academic year 2021 at Selaphum Pittayakhom School, Ampur Selaphum in Roi Et province. Once the data were collected from this group, the data were analyzed using descriptive statistics including percentage and standard deviation while hypotheses are tested using correlation and t-test. The research findings showed that: 1) activities for learning and developing skills for singing Thai songs at basic level collectively has an efficiency of 81.11/80.89 which is in accordance with the efficiency criteria of 80/80; (2) the learning outcomes of the students after they participated in Thai song singing activities became higher at the significant level of .05 and students acquired higher Thai song singing skills at basic level after they participated in the learning activities with significant level of .05, 3) The level of affective domain behavior before and learning outcomes and developed their Thai song singing skills at basic level and practiced collectively had positive relationship ($r=.852$) at the significant level of .05 and 4) Students were satisfied with the way Thai song singing learning and skill development at basic level collectively were organized at high level ($\bar{x}=4.18$).

Keywords: Learning Management Plan, Singing Practice Skills, Singing Thai Songs

บทนำ

การขับร้องเพลงไทย เป็นศิลปะอย่างหนึ่งประจำชาติของไทยที่มีความละเอียดอ่อน มีเสน่ห์ด้านภาษา มีท่วงทำนองเป็นบทเพลงที่ไพเราะซึ่งประดิษฐ์ขึ้นจากภูมิปัญญา แสดงให้เห็นถึงศิลปะทางวัฒนธรรม ความงามด้านภาษา เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทยมาตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน เป็นศิลปะที่แสดงถึงความงดงามด้านน้ำเสียง ถ่ายทอดและแสดงออกทางด้านน้ำเสียงโดยผู้ขับร้องที่ได้รับการฝึกปฏิบัติทักษะการขับร้อง (ศศิธร เกื้อกุล, 2563) ความไพเราะของภาษาที่เรียบเรียงร้อยกรองเป็นคำกลอนซึ่งใช้ในบทขับร้องเพลงไทยทำให้เกิดอารมณ์ของคำโดยเฉพาะถ้าใส่ทำนองร้อง เอื้อนเอ่ย หรือขับล่านำก็เกิดเป็นความไพเราะยิ่งขึ้น ทั้งคำกลอนและทำนองร้องที่ไพเราะ รวมทั้งทั้งภาษาที่จัดระเบียบแล้วและลีลาทำนองที่จัดระเบียบแล้วมาอยู่ด้วยกัน จึงถือได้ว่าการขับร้องเพลงไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยและมีความสำคัญอยู่ในตัวเอง (กาญจนา อินทรสุนานนท์, 2540) เป็นผลงานที่เกิดขึ้นจากการสั่งสมภูมิปัญญาของบรรพบุรุษไทยที่สร้างไว้อย่างต่อเนื่องเป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของชาติ มีวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ตามแต่ละยุคสมัยของคนไทยที่อาศัยอยู่ในอาณาจักรที่พลัดเปลี่ยนไปตามกาลเวลาทั้งอาณาจักรก่อนยุคประวัติศาสตร์ อาณาจักรในยุคที่ได้รับการสร้างบ้านเมืองและมีหลักฐานชัดเจน อาทิ ยุคอาณาจักรสุโขทัย ยุคอาณาจักรศรีอยุธยา

และยุครัตนโกสินทร์ เมื่อก้าวสู่ยุคปัจจุบัน สังคมมีการเปลี่ยนแปลง ความรู้วิทยาการ ตลอดจนความรู้ต่าง ๆ สังคมมีการพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง การผสมผสานทางวัฒนธรรม ทั้งดนตรี นาฏศิลป์ ทัศนศิลป์และความรู้ทางศิลปวิทยาการต่าง ๆ ผสมกับความรู้พื้นถิ่นที่เป็นปัจจัยหลักส่งผลต่อรูปแบบของศิลปะไทยที่มีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ (ชยติ ทัศนวงศ์วรา และธนรัฐ อยู่สุขเจริญ, 2563)

เดิมวิชาดนตรีไทยมีการสืบทอดอยู่สามกลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มนักดนตรีชาวบ้าน ชาววัด และชาววัง แต่ละกลุ่มต่างก็มีครูมีวิธีการเรียนการสอน มีการจัดระบบการเรียน การฝึกหัดเป็นของตนเอง แม้จะมีความแตกต่างของรายละเอียดในการเรียนการสอนในแต่ละสำนัก แต่ก็มีหลักในการเรียนการสอนที่คล้ายคลึงกัน มีการพัฒนาการเรียนการสอนตลอดเวลา การเรียนการสอนดนตรีไทยจะใช้วิธีการจำและการปฏิบัติ ซึ่งจะเกิดผลประโยชน์ในระยะเวลาที่ผู้ถ่ายทอดมีชีวิตอยู่เท่านั้น ดังนั้น การศึกษาวิชาดนตรีไทยจึงไม่แพร่หลายเท่าที่ควร ในเวลาต่อมาระบบการเรียนการสอนดนตรีไทยได้เปลี่ยนไปจากระบบ บ้าน วัด วัง มาเป็น บ้าน โรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยแทน (สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา, 2544) ที่การเรียนการสอนดนตรีไทยจะมีแนวทางการเรียนตั้งแต่เริ่มฝึกหัด และมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกทักษะ หรือแบบฝึกหัดแต่ละเครื่องมือ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์การเรียนในปัจจุบัน

การเรียนการสอนดนตรีไทยในระดับมัธยมศึกษา มีการวางแผนมาตรฐานของการเรียนถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในรายวิชาดนตรีศึกษา ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ดนตรีและนาฏศิลป์ วิชาดนตรีถือได้ว่า เป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาความเป็นมนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ทั้งยังคอยช่วยส่งเสริมและขัดเกลาจิตใจให้ผู้เรียนเกิดสุนทรียศาสตร์ มีความซาบซึ้งและเห็นคุณค่าของงานศิลปะในด้านต่าง ๆ รวมถึงเป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์อันดี ที่ก่อให้เกิดความรักความสามัคคี และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การจัดการศึกษาวิชาดนตรีศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายปัจจุบันได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนไว้ใน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ว่าสามารถรู้และเข้าใจรูปแบบบทเพลงและวงดนตรีแต่ละ ประเภท และจำแนกรูปแบบของวงดนตรีไทยและสากล เข้าใจอิทธิพลของวัฒนธรรมต่อการสร้างสรรค์ดนตรี เปรียบเทียบอารมณ์และความรู้สึกที่ได้รับจากดนตรีที่มาจากต่างวัฒนธรรมต่างกัน อ่าน เขียนโน้ตดนตรีไทยและสากลในอัตราจังหวะต่าง ๆ มีทักษะสนใจในการร้องเพลงหรือเล่นดนตรีเดี่ยวและรวมวงโดยเน้นเทคนิค การแสดงออกและคุณภาพของการแสดง สร้างเกณฑ์สำหรับประเมินคุณภาพการประพันธ์ การเล่นดนตรีของตนเองและผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม และสามารถนำดนตรีไปประยุกต์ใช้ในงานอื่น ๆ ทั้งนี้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดไว้ด้วยว่า ให้สถานศึกษาเป็นผู้จัด หลักสูตรของตนเองให้เป็นไปตามกรอบหลักสูตรหรือมาตรฐานที่กล่าวไว้ในหลักสูตร สถานศึกษาจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรของตนเองขึ้นมา โดยต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ผู้เรียนได้รับจากการศึกษา และมุ่งเน้นให้สถานศึกษาสามารถกำหนดสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นของตนเอง ด้วย (ณรุทธ์ สุธิตร์, 2561)

ปัจจุบันการเรียนขับร้องเพลงไทยเดิมสำหรับเด็กมัธยมศึกษาจึงมีความยากที่จะเข้าถึงและเข้าใจ เพราะการขับร้องเพลงไทยเดิมนั้นเป็นการขับร้องที่มีแบบแผนและกลวิธีมากมายและเป็นเพลงในสมัยโบราณ ผู้เรียนจึงมองว่าเป็นเพลงที่ล้าสมัย เชื่องช้าโบราณ ฟังยาก ร้องยากและเหมาะกับผู้สูงอายุ โดยเพลงในลักษณะอื่น ๆ มีความน่าฟังและน่าร้องมากกว่า ส่วนในกรณีของผู้สอนในฐานะเป็นแกนนำเป็นที่ปรึกษาและเป็นหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ผู้วิจัยพบปัญหาว่าครูผู้สอนในวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ยังขาดความรู้และทักษะในการสอน เช่น ครูบางคนไม่สามารถร้องเพลงไทยเดิมได้และขาดสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนไม่มีความมั่นใจในการสอน และมีเวลาสอนน้อยเกินไปถึงแม้ครูบางคนจะผ่านการอบรมการสอนเพลงไทยเดิมมาแล้วแต่ก็ยังประสบปัญหาดังกล่าวยัง ส่งผลให้ครูผู้สอนต้องแสวงหาวิธีการสอนต่าง ๆ

การฝึกทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยให้ได้ผลดี คือ การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้แบบฝึกทักษะที่สนุกสนานและการเรียนขับร้องเพลงไทย

เดิมเบื้องต้นแบบเป็นกลุ่มแทนการขับร้องเดี่ยว เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กนักเรียนได้ฝึกหัดในส่วนที่เพิ่มเติมและเสริมจากหนังสือเรียน และยังได้ปลูกฝังเรื่องของความสามัคคีการทำงานเป็นทีมให้แก่เด็กนักเรียน ทั้งยังเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทยจึงควรค่าแก่การรักษาและสืบทอด การที่นักเรียนจะนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้นั้นต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ เนื้อหา และเหมาะสมกับการพัฒนาของเด็ก ครูจึงควรใช้กิจกรรม เพื่อจูงใจให้เด็กนักเรียน เรียนรู้อย่างสนุกสนาน พร้อม ๆ กับการสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมและทักษะด้านดนตรี และครูผู้สอน ควรสอดแทรกวิธีการจัดการเรียนรู้ ที่สอดแทรกทักษะให้กับนักเรียน ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการทำงานเป็นทีมและเป็นแนวทางการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยเน้นจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ มีการพึ่งพาอาศัยกัน มีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด สมาชิกทุกคนมีบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม มีการคิดวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม หากนักเรียนให้ความร่วมมือในลักษณะดังกล่าว จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพที่ดี เนื่องจากการที่นักเรียนร่วมมือกันทำสิ่งต่าง ๆ สามารถทำให้นักเรียนเกิดความสามารถที่จะบรรลุไปถึงเป้าหมายได้สำเร็จ และทำให้รู้จักกระบวนการคิด และนอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันและกัน และมีสภาพจิตใจที่ดีขึ้นอีกด้วย (ทิตนา แคมมณี, 2543) อีกทั้งแนวทางการแก้ปัญหา เพื่อให้ผู้เรียนมีสภาพที่แม่นยำมากขึ้นในการขับร้อง และเมื่อนำมาบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความแตกต่างกัน ให้สามารถทำงานร่วมกัน เพื่อเป้าหมายกลุ่ม สมาชิกมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม มีการฝึกใช้ทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกัน ผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิกแต่ละบุคคลในกลุ่ม และสมาชิกต่างได้รับความสำเร็จร่วมกัน (เหนือดวง พูลเพิ่ม, 2560)

ดังนั้น จากความสำคัญปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและมุ่งมั่นที่จะพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยของตนเอง อีกทั้งยังช่วยปลูกฝังความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีจากการทำงานเป็นทีม เพื่อให้นักเรียนมีความใส่ใจในผู้อื่น สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการขับร้องเพลงไทยของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. **กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย** ได้แก่ นักเรียนชมรมดนตรีไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด เลือกแบบเจาะจง จำนวน 15 คน

2. **เครื่องมือในการวิจัย** ได้แก่ ประกอบด้วย

2.1 แบบประเมินประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญด้านการขับร้องเพลงไทย มีค่าเฉลี่ย 4.38 ถือว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (Best, 1977)

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะที่มีค่าความยากง่าย (Difficulty) 0.33 – 0.75 และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) 0.33 – 0.50 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดสามารถนำคำถามนั้นไปใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

2.3 แบบประเมินทักษะปฏิบัติการขับร้อง โดยผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญด้านการขับร้องเพลงไทย ที่มีค่าเฉลี่ย 4.33 ถือว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2.4 แบบวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยในการเรียนรู้ ประกอบด้วย 1) การรับรู้ 2) การตอบสนอง 3) การเกิดค่านิยม 4) การจัดระบบ และ 5) บุคลิกภาพ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2552)

2.5 แบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อประเมินความพึงพอใจ มีค่า IOC ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 จึงถือว่าแบบสอบถามมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Validity) นำไปใช้เป็นแบบสอบถามได้ (ปาลภัสสร ภูสากุล, 2555)

3. **การเก็บรวบรวมข้อมูล** ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจาก 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ และส่วนที่ 2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจาก 3 แผนงาน ประกอบด้วย 1) ความรู้เกี่ยวกับเพลงไทยและหลักเบื้องต้นในการขับร้องเพลงไทย 2) การฝึกขับร้องเพลงลาวด้อยดิ่ง และ 3) การฝึกขับร้องเพลงลาวคำหอม และนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มเป้าหมาย ทดสอบตามแบบประเมินผลก่อน-หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

4. **การวิเคราะห์ข้อมูล** ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลจากการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือก่อน-หลังกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะปฏิบัติการขับร้อง จิตพิสัยในการเรียนรู้ และความพึงพอใจของนักเรียน

5. **สถิติที่ใช้ในการวิจัย** ผู้วิจัยแบ่งสถิติที่ใช้ในการวิจัยเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และส่วนที่ 2 (Inferential Statistics) ประกอบด้วยค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation) และการทดสอบค่าที (t- Test)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. **ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80**

ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์ประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของแบบเสริมทักษะตามแผนการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติ การขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ	จำนวน นักเรียน (คน)	E_1	E_2	ประสิทธิภาพของ ชุดกิจกรรมเสริมทักษะ (E_1/E_2)
ความรู้เกี่ยวกับเพลงไทยและหลักเบื้องต้นในการขับร้องเพลงไทย	15	80.67	80.89	81.11/80.89
การฝึกขับร้องเพลงลาวด้อยตลิ่ง	15	81.33		
การฝึกขับร้องเพลงลาวคำหอม	15	81.33		
รวม		81.11	80.89	

จากตารางที่ 1 พบว่า แบบเสริมทักษะตามแผนการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.11/80.89 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 แสดงว่าแบบเสริมทักษะตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือมีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีคุณภาพ

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการเปรียบเทียบทักษะการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการเปรียบเทียบทักษะการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยตามตารางที่ 2-3 ดังนี้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การประเมิน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t	df	p-value
หลังเรียน	15	30	24.27	2.22	12.719	14	.000**
ก่อนเรียน	15	30	15.87	2.72			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า จากการทดสอบด้วยสถิติ Paired Sample T-Test พบว่า ผลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชมรมดนตรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (24.27) สูงกว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน (15.87)

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะการร้องเพลงของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การประเมิน	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t	df	p-value
หลังเรียน	15	15	13.07	1.22	16.874	14	.000**
ก่อนเรียน	15	15	8.00	1.25			

จากตารางที่ 3 พบว่า จากการทดสอบด้วย Paired Sample T-Test พบว่า ทักษะของนักเรียนชมรมดนตรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนทักษะหลังเรียน (13.07) สูงกว่าคะแนน

ทักษะก่อนเรียน (8.00) (เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ 1) การร้องตามเนื้อร้อง 2) การร้องตามทำนอง 3) การร้องตามจังหวะ 4) การแบ่งวรรคตอนของเนื้อร้อง 5) การออกเสียง

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ตัวแปร	N	$\bar{x}$	S.D.	r	Sig.	ทิศทาง	ระดับความสัมพันธ์
พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัย	15	3.88	0.321	.582	.023*	บวก	สูง
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	15	24.27	2.219				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r=.582$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยที่พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยมีค่า ($\bar{x}= 3.88$, $S.D.=0.321$) และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนมีค่า ($\bar{x}= 4.27$, $S.D.=2.219$)

4. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยตามตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความพึงพอใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ขั้นการฟัง	4.22	0.77	มากที่สุด
ขั้นการเล่นแบบ	4.27	0.72	มากที่สุด
ขั้นจดจำฝังใจ	4.18	0.50	มาก
ขั้นทำซ้ำ	3.97	0.72	มาก
รวม	4.18	0.74	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}= 4.18$) เมื่อพิจารณาเป็นรายมิติ พบว่า ขั้นการเล่นแบบมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{x}= 4.27$) อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ขั้นการฟัง ($\bar{x}= 4.22$) ขั้นจดจำฝังใจ ($\bar{x}= 4.18$) และขั้นทำซ้ำ ($\bar{x}= 3.97$) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนารูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 พบว่า แบบเสริมทักษะตามแผนการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.11/80.89 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการขับร้องเพลงไทยของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชมรมดนตรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และทักษะนักเรียนชมรมดนตรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนทักษะหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทักษะก่อนเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชมรมดนตรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และทักษะนักเรียนชมรมดนตรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนทักษะหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทักษะก่อนเรียน

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนในระดับสูง ($r=.582$)

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจหลังการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}= 4.18$)

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคม สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. แผนการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.11/80.89 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 เนื่องจากการเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะด้านการขับร้องเพลงไทยตามลักษณะการขับร้องเพลงไทยที่ดี คือ ต้องขับร้องให้มีระดับเสียงสูงต่ำ และเทคนิคการเอื้อนให้ถูกต้องตามบทกวี จังหวะเอื้อนต้องถูกต้องแม่นยำ ออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระ แสดงบุคลิกภาพให้ถูกต้องและเหมาะสม ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนได้เป็นอย่างดี มีความสอดคล้องกับเกษมสันต์ ตราชู (2564) พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะทางดนตรีตามแนวคิดของดาลโครซสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.55/82.12

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีระดับสูงขึ้น เนื่องจากนักเรียนมีความเข้าใจวิธีการขับร้องมากขึ้น จากการแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มละประมาณ 5 คนที่มีความสามารถแตกต่างกัน ทำให้มีการแบ่งหน้าที่ในกลุ่ม รวมถึงการทำซ้ำบ่อย ๆ จนทำให้เกิดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันและเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี มีความสอดคล้องกับเกษมสันต์ ตราชู (2564) พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะทางดนตรีตามแนวคิดของดาลโครซสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะการปฏิบัติของนักเรียน ที่เรียนด้วย

กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะทางดนตรีตามแนวคิดของคาลโครซมีค่าเฉลี่ยหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง และมีความสอดคล้องกับ เหนือดวง พูลเพิ่ม (2560) พบว่า ทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกีร์ร่วมกับ การเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียน ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยมีระดับสูงขึ้น เนื่องจากนักเรียนรู้จักการใส่อารมณ์และ ความรู้สึกในการเอื้อนทำนองร้อง

รู้จักตกแต่งลีลาร้องให้ละสลวย มีความสอดคล้องกับวรางคณา จูเจริญ (2561) พบว่า ทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบสืบเสาะหาความรู้ ร่วมกับแนวคิดของโคคายหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความสอดคล้องกับ ก่อกิจ โกวิทกุล และวัน เดชพิชัย (2564) พบว่า ชุดฝึกทักษะการขับร้องประสานเสียงที่สร้างขึ้นสำหรับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีทักษะการร้องประสานเสียงสูงขึ้น

3. พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสัมพันธ์กันในระดับมาก เนื่องจากผู้เรียนมีอารมณ์ หรือความรู้สึก ที่ดีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือทำให้เกิดความตั้งใจ ใส่ใจ และกระตือรือร้นในการเรียนจนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในที่สุด มีความสอดคล้องกับพัชรินทร์ ชมภูวิเศษ (2559) ที่กล่าวไว้ว่าการวัดจิตพิสัยเป็นการวัดพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง และมีความ สอดคล้องกับ Hopkins and Antes (1990) ที่กล่าวไว้ว่าพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดทางจิตใจและอารมณ์ต้องอาศัย การสร้างและปลูกฝังคุณลักษณะต่าง ๆ รวมถึงการสร้างความเข้าใจ

4. นักเรียนชมรมดนตรีไทยเกิดความพึงพอใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการเรียนรู้ตามแผนปฏิบัติการขับร้อง เพลงไทยเบื้องต้น โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ทางทฤษฎี การรับรู้ความเป็นมา รับรู้ความสัมพันธ์กับ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเกิดความสนใจ อีกทั้งยังเป็นการให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติร่วมกันกับเพื่อนในกลุ่มทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเนื้อหา ข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไข ปรับปรุงพัฒนาการขับร้องให้ดีขึ้น มีความสนุกกับการขับร้องเพลง การทำงานเป็นทีม จึงส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจในแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก มีความสอดคล้องกับผกาพรรณ แสงพรหม (2562) พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ ในระดับมาก และมีความสอดคล้องกับวรางคณา จูเจริญ (2561) พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชา ดนตรีแบบสืบเสาะหาความรู้ร่วมกับแนวคิดของโคคาย สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

จากผลการวิจัยดังกล่าว เห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนนั้น การสร้างแผนการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการ ร่วมมือในการเรียนรู้ เช่น แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้นโดยการเรียนแบบร่วมมือที่ผู้วิจัย ทำการศึกษาครั้งนี้ สามารถทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านจิตพิสัยในระดับที่ดีซึ่งมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สูงขึ้น และส่งผลต่อความพึงพอใจของผู้เรียนในที่สุด

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเสลภูมิพิทยาคมที่มีประสิทธิภาพ สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และเกิดทักษะในการขับร้อง เพลงไทยที่สูงขึ้น จึงควรรนำแผนการเรียนรู้จากทั้ง 3 แผน ได้แก่ แผนความรู้เกี่ยวกับเพลงไทยและหลักเบื้องต้นในการขับร้อง เพลงไทย แผนการฝึกขับร้องเพลงลาวด้อยดิ่ง และแผนการฝึกขับร้องเพลงลาวคำหอม ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนการขับ ร้องเพลงไทยเบื้องต้นกับนักเรียนระดับชั้นต่าง ๆ และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรี หรือ รายวิชาอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายกัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไปควรนำการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีอื่นมาใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการขับร้องเพลงไทย เบื้องต้น โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการจัดการเรียนรู้ให้สามารถพัฒนาทักษะของนักเรียนในด้านการขับร้องเพลงไทย และทักษะด้านอื่น ๆ ต่อไป เช่น การเรียนรู้แบบมีความหมายของออสูเบล (Ausubel, 1963) หรือการกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ของบลูม (Bloom, 1964) เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้เป็นอย่างดีด้วยความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์พิภพ สอนไย ที่ได้ให้คำแนะนำชี้แนะแนวทางในการดำเนินงานที่ถูกต้อง ตรวจสอบแก้ไขและติดตามงานต่าง ๆ อย่างใกล้ชิดตลอดการทำงานวิจัยด้วยความเมตตา และขอขอบคุณ นักเรียนชมรมดนตรีไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเสลภูมิ ที่ให้ความร่วมมือและเป็นกลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลกับงานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา อินทรสุนานนท์. (2540). *เทคนิคการขับร้องเพลงไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ก่องกิจ โกวิทกุล และวัน เดชพิชัย. (2564). ผลของการใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องประสานเสียงที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีสากล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *การประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและระดับนานาชาติ ครั้งที่ 14*; 18 สิงหาคม 2564. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- เกษมสันต์ ทรายชู. (2564). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะทางดนตรีตามแนวคิดของดาลโครซ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (ปริญาญาดุษฎีบัณฑิตมหาบัณฑิต). สาขาวิชาดุริยางค์ศาสตร์มหาบัณฑิต มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- เติมศักดิ์ คทวนิช. (2546). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ชยุติ ทศนวงศ์วรา และธนรัฐ อยู่สุขเจริญ. (2563). *ดนตรี 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. กรุงเทพฯ: เอ็มพันธ์.
- ทศนา แหมมณี. (2543). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุจิตต์. (2561). การสอนการขับร้องเพลงไทยสำหรับผู้เรียนที่ไม่ใช่วิชาเอกขับร้องไทย โดยสุรางค์ ดุริยพันธุ์ ศิลปินแห่งชาติ. *วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 46(4), 118-135.
- พัชรินทร์ ชมภูวิเศษ. (2559). *การวัดและประเมินผลการศึกษา*. อุดรธานี: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- มาเรียน นิลพันธุ์. (2558). *วิธีวิจัยทางการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2554). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พรนภา เตียสุทธิกุล และคณะ. (2561). การวัดระดับเจตคติในการดำเนินงานด้านการสาธารณสุข. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 8(4), 214-225.
- พรนภา เตียสุทธิกุล, พัฒนา พรหมณี, जानนท์ ศรีเกตุ, นาวัน มีนะกรรณ และสุภาณี พงษ์วารินศาสตร์. (2561). การวัดระดับเจตคติในการดำเนินงานด้านการสาธารณสุข. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 8(4), 214-225.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2552). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: แฮาส์ ออฟ เคอร์มิสท์.
- ปาลภัสสร ภูสากุล. (2563). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามัคคีการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *National Conference Nakhonratchasima*

College, 7(1), 96-105.

- ผกาพรรณ แสงพรหม. (2562). ผลการจัดการเรียนรู้การขับร้อง โดยใช้แนวคิดของโซลตัน โคคาย และชินอิจิ ชูซูกิ ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. อดิเรก: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์
- วรรณภา จูเจริญ. (2561). การพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและทักษะการขับร้อง โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ร่วมกับแนวคิดของโคคาย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). วิทยาลัยครุศาสตร์ กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ศศิธร เกื้อกุล. (2563). การขับร้องเพลงตับทะแย สามชั้น ทางพระยาประสานดุริยศัพท์ (แปลกประสานศัพท์). (ปริญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาวิชาดุริยางคศิลป์ไทย กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
- สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา. (2544). *เกณฑ์มาตรฐานดนตรีไทยและเกณฑ์การประเมิน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- เหนือดวง พูลเพิ่ม. (2560). การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูซูกิร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- Ausubel, D. (1963). *The Psychology of Meaningful Verbal Learning*. Grune & Stratton, New York.
- Best. J. (1977). *Research in Education*. New Jersey: Prentice Hall, Inc.1977.
- Bloom, B. S. (1982). *Human characteristics and school learning*. New York: McGraw-Hill.